04/11/2026

Молитвени испраћај ипођакона Владимира Јелића, управника Патријаршијског двора у Београду

Патријарх Порфирије: Владимир нас је данас окупио на једно место да се свако од нас подсети да постоји смисао, да смрт није последња реч и да граница гроба није последња граница нашега постојања, да наша вера није само сећање на постојање оних који су међу нама некада били

У уторак, 3. новембра 2026. године, у храму Преноса моштију Светог оца Николаја Мирликијског у Равном Селу, на светој заупокојној Литургији служеној поводом упокојења ипођакона Владимира Јелића, управника Патријаршијског двора у Београду, началствовао је Високопреосвећени Митрополит нишки г. Арсеније, уз саслужење преосвећене господе викарних епископа мохачког Дамаскина и јенопољског Никона, као и свештенства и ђаконства више епархија Српске Православне Цркве. После свете Литургије служен је помен новопрестављеном слузи Божјем ипођакону Владимиру.

Чин опела над телом почившег ипођакона Владимира Јелића служио је Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије. Саслуживали су: високопреосвећена господа митрополити будимски Лукијан, врањски

Пахомије, шумадијски Јован, крушевачки Давид, нишки Арсеније и будимљанско-никшићки Методије; преосвећена господа епископи бихаћко-петровачки Сергије, осечкопољски и барањски Херувим, ваљевски Исихије, шабачки Јеротеј, париски и западноевропски Јустин, мохачки Дамаскин, марчански Сава, новобрдски Иларион, топлички Петар, јенопољски Никон и моравички Тихон, као и свештеници и ђакони из више епархија Српске Православне Цркве.

После прочитаног јеванђељског одељка, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је изговорио беседу, у којој је, између осталог, нагласио: „Господ наш Исус Христос је рекао: Ко слуша мене и верује у мене, има живот вечни. Брат наш Владимир је и слушао, и веровао, и имао Христа у центру свога срца, у центру свога бића, и у свему, и свагда, и на свакоме месту себе је проверавао том једином, непролазном, вечном, апсолутном Истином – Господом Христом. И зато је могао да буде тих, и миран, и смирен, да буде увек у другом плану, да увек – без обзира на то каква су његова унутрашња распећа бивала – има мир, топлу и лепу реч. И зато га је Бог учинио стубом наше Цркве, јер је, током читавог патријарховања претходника наше смерности, био уз њега, служио двадесет и четири сата. А и ја, не само да нисам имао разлога да доводим то у питање, када је Господ, љубављу браће архијереја и Духом Светим, позвао мене на исто место, него сам био благодаран Богу што ме благословио таквим једним стубом и таквом једном подршком. Владимир нас је данас окупио на једно место да се свако од нас подсети да постоји смисао, да смрт није последња реч и да граница гроба није последња граница нашега постојања, да наша вера није само сећање на постојање оних који су међу нама некада били”.

Чину опела, поред породице и родбине и многобројних пријатеља почившег ипођакона Владимира Јелића, присуствовали су: г. Никола Селаковић, министар културе, г. Ненад Поповић, министар задужен за област међународне економске сарадње и област друштвеног положаја Цркве у земљи и иностранству, и г. Владимир Рогановић, директор Управе за сарадњу са Црквама и верским заједницама.

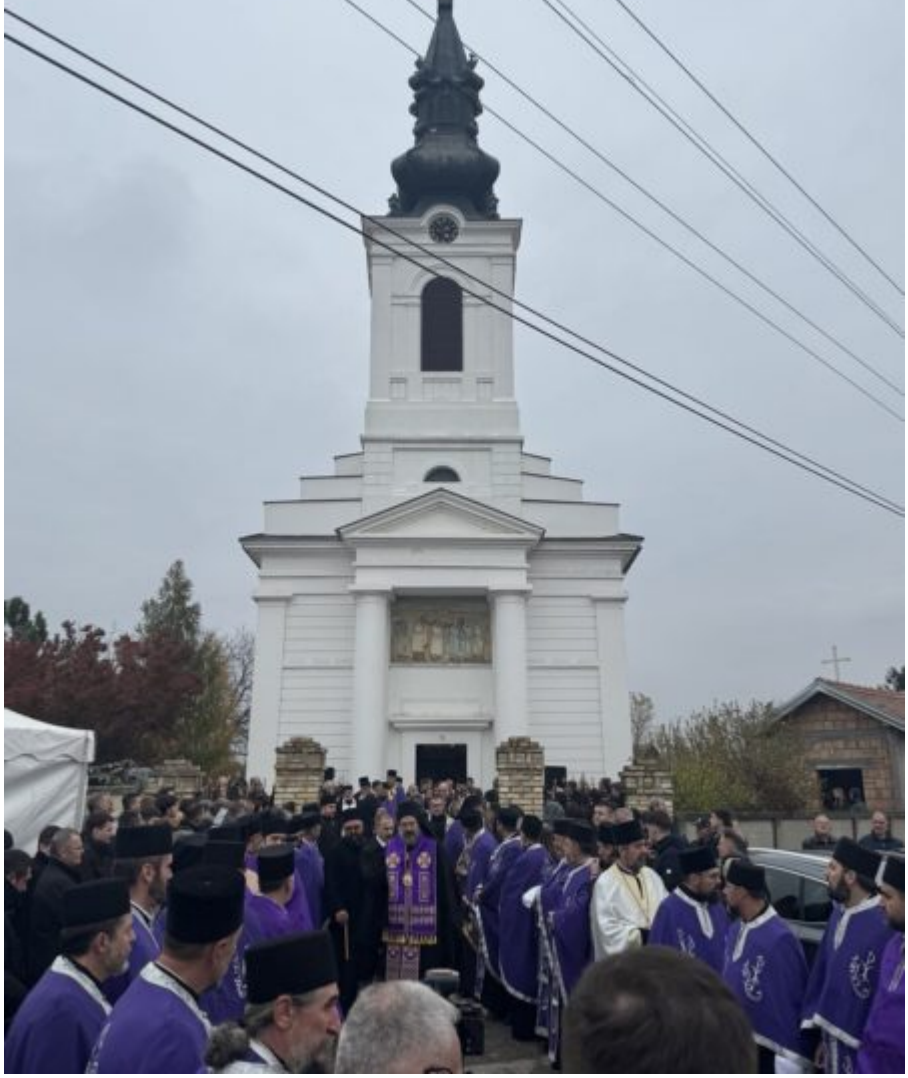
По опелу, тело новопрестављеног слуге Божјег ипођакона Владимира Јелића сахрањено је на гробљу у Равном Селу, после помена који је служио Епископ моравички Тихон, уз саслужење свештенства и ђаконства.

Извор: Епархија бачка

Повезана вест: † Владимир Јелић, управник Патријаршијског двора у Београду

1970

1970
ВЛАДИМИР ЈЕЛИЋ
202

